

Изведнажъ препукаха надъ главата му стотина пушки. Обърна се — потерята го заобиколила; оставаше му само едно срѣдство за спасение — да се хвърли въ рѣката. Опита се да се хвърли въ рѣката, но напраздно; тѣлото му се бѣше схванало, не можеше да се помръдне, ни да извика, турцитѣ идѣха вече да го вкопчатъ. Но въ тая минута се пробуди разтреперанъ цѣлъ. Студенъ потъ бѣше избилъ челото му.

Отъ тогава той не бѣше се решилъ вече да спи. И на съне е лошо да се видишъ злочестъ. Той искаше да мисли и да бълнува само за щастието, което го чака въ родния кжтъ, дето би желалъ да може по-скоро да хвъркне съ орлови криле,

Докато бѣше още въ заточение, България се бѣ освободила. Той спомняше сега, какъ се бѣ вълнувалъ презъ всичкото време на войната. По цѣли нощи не бѣше спалъ, когато се научеше, че руситѣ сж загубили нѣкоя битъа. Повечето вести, които идѣха въ Ангора, бѣха отъ тоя родъ, но той не бѣше престаналъ да вѣрва, че Руситѣ ще надвиятъ. Надеждитѣ му бѣха се изпълнили.

На връщане бѣше му се случило да види въ Цариградъ единъ български офицеринъ. Това му бѣше оставило неизгладимо впечатление. Като мислѣше сега за офицерина, когото бѣше следвалъ стѣпка по стѣпка цѣлъ часъ, за да го изгледа добре, да види отблизо дрехитѣ му, шапката му, сабята му, лицето му, да го чуе какъ говори, забравяше се отъ радостъ, чинѣше му се, че носи цѣла България въ сърцето си.

Той бѣше чулъ, че България е свободна и бѣше я видѣлъ възкръснала.

Въ минутата, когато бѣше съзрѣлъ офицерина,